грънчи се гл. възвр. в. гърчи се.

грънчоля (ла) съб. много грънци

~~Грдйка, (ка) в. сиянье~~

грдйка, гл. единр. от грдя, като грдйкало основа слънце.

грдя, еш, гл. 1) давам грдйка, сиянье. Слънце то грдя. 2) произвеждам отпини, от отпи, слънцето грде земята, съгрдва, отоп ля. 2) топля, затоплям грдъ огъня. грде вода на огъня, грдя си рядъ. Дгрдайки

грдяйне (то) 1) сиянье. 2) топляне.

грдя се, гл. възвр. загрдвам, съгрдвам се. грдя се на огъня, на собата, клади огъ грдй се, дгрдайкодал

грдян, яно, — и (тъ) пр. стр. от грдя.

грдт, а, о, — и (тъ)

грдх (тъ), 1) нарушение на закона. 2) грдстя ~~плена, вина~~ плене, злодеяние, ~~кавга, грдх~~, кривица. 3) погрдка. Това е той грдх, голям грдх, сатъ-тем грдх. грдхом стана, потъпкал съм в' грдхове. Пъхнем съм е' грдхове. Земат ми грдхи, земи грдхи, ~~казвам~~ ми да ~~мо~~ големи грдхи

непотварих го е' грдховеч си. Немеш хай в' грдх, вадъвам в' грдх, вадъва ми в' грдхи ми, катоказвами тъй

грдх (тъ) мера. Един грут от пачъ има два грдх; два грута и един грдх.

грдховен, вна, вно, — вни (тъ) който прави грдхове

грдховит, а, о, — и (тъ), който има грдхо-ва.

грдховина (та) в. грдховиност

грдховиност (та) състояние то на грдховит

грдховъдник (тъ), който вади грдхове

грдховъдница (та)

грдхолюбец (тъ) който обича да грдши.

грдхолюбив, а, о — и (тъ) който обичащ, склонен с към грдх.

грдхота (та) тофа що грдх, за грдхъ-ти, от хората срамота, а от бога грдхота.

грдхотен, тна, тно, — тни (тъ)

грдхувам се, гл. възвр. правя грдхове, ако не съм се на грдхувам и на грдхувам, що ди се грдхувам

грдхотя се.

грдша, ем. гл. несвр. 1) нарушавам закон бо грех, струвам, бера грдх

2) погрдшавам, бъркам.

грдши се, гл. възвр. 2) падам в' грдх. ще хо-дя да се грдша и с' него. 2) да погрдша, да се бъркам.